

societat catalana de sociologia
de l'institut d'estudis catalans

associació catalana de sociologia

núm. 46 gener 1997

Informacions de l'ACS

SOBRE EL CONCURS DE JOVES SOCIÒLEGS.

Aquest mes, el jurat es pronunciarà sobre els treballs presentats al **Concurs de Joves Sociòlegs**. Un jurat que estarà compost per Raimon Bonal, Joaquim Casal, Salvador Giner, Pere Negre i Sebastià Sarasa. Recordem que s'atorgarà un Primer Premi de 200.000 pessetes i un Accèssit, i que ambdós veuran publicats llurs estudis a la Revista Catalana de Sociologia, en números successius. El resultat del concurs es farà públic en el decurs de la propera Assemblea anual de socis.

ASSEMBLEA DE SOCIS

Tal com ja s'ha comunicat per correu a tots els associats, l'Assemblea se celebrarà el dijous dia 13 del proper mes de febrer a la seu de l'ACS, a les 18,30 h en primera convocatòria. Durant aquest acte es lliuraran als assistents les **Actes del Congrés de Girona**, les quals recullen en dos volums les aportacions de tots els participants. Tal com s'ha dit més amunt, i entre altres punts de l'ordre del dia, també es resoldrà el **Concurs de Joves Sociòlegs**. Per arrodonir-ho, ens reunirem en el tradicional sopar de cada any.

Sumari

Informacions de l'ACS.	1
Convocatòries diverses.	2
Novetats editorials.	3
Article.	4
Espai obert.	7
Fitxa d'inscripció	8

REVISTA CATALANA DE SOCIOLOGIA

També és a punt de sortir el número 3 de la Revista Catalana de Sociologia. Es tracta d'un volum monogràfic, els articles del qual estan dedicats als tema, "Comunitat i societat civil al pensament clàssic". També hi trobarem la crítica del llibre de Vicenç Furió, "Manual de Sociologia de l'Art".

Coordinació: Junta de l'ACS
Disseny i maquetació: Gemma Quesada

Secretària: Fàtima Duarte
Societat Catalana de Sociologia
Filial de l'Institut d'Estudis Catalans
Carrer del Carme, 47
08001 Barcelona
Tel. 318 55 16 de 17 a 20 hores

Convocatòries diverses

Seminari Internacional: Transició demogràfica a la Mediterrània Sud.

Organitza: Institut Català de la Mediterrània

Lloc: Sala d'Actes ICM

Av. Diagonal, 407 bis, planta 14

Dates: 22 de gener de 1997

Seminaris oberts: El treball amb grups en Salut Mental.

Organitza: Fundació Vidal i Barraquer

Lloc: Rivadeneyra, 6 8è.

08002 BARCELONA

Dates: Divendres 24 de gener 1997 de 19 a 21h

Dissabte 25 de gener de 1997 de 9 a 14h

Preu: 8.000 PTA

Curs de Postgrau: Intervenció social en l'àmbit de la Salut Mental.

Organitza: Universitat Ramon Llull

Lloc: ICESB

Enric Granados, 2

08007 Barcelona

Dates: Del 24 de gener al 13 de desembre de 1997

Preu: matrícula: 180.000 PTA

Congrés: de l'APAC ELT conventions 1997, "The many facets of the EFL teachers"

Organitza: Universitat de Barcelona

Lloc: Demanar informació a Gran Via, 606

08007 Barcelona Fax (93) 317 01 37

Date: Del 27 de febrer a l'1 de març de 1997

V Trobada de Sociolingüistes Catalans.

Organitza: Institut de Sociolingüística Catalana

Lloc: Museu d'Història de Catalunya

Dates: 24 i 25 d'abril de 1997

Novetats editorials

GENTILESA DE LA LLIBRERIA UNIVERSITÀRIA VINT-I-DOS. GIRONA.

- BARRIO, J.M. del. *Espacio y estructura social*, Amaru, 2.200 PTA
- Blanchet/TROGNON. *La psicología de los grupos*, Bibl. Nueva, 1.750 PTA
- BORDIEU, P. *Cosas dichas*, Gedisa, Barcelona, 2.190 PTA
- CARR, W. et al. *Comprensividad, desarrollo productivo y justicia social*, Icària, Barcelona, 2.300 PTA
- COLLIER, G. et al. *Escenarios y tendencias de la psicología social*, Tecnos, Madrid, 4.800 PTA
- COSTA, P. O. ET AL. *Tribus urbanas*, Paidós, Barcelona, 2.300 PTA
- GALBRAITH, J. K. *Una sociedad mejor*, Ed. Crítica, Madrid, 1.900 PTA
- Guibernau, M. *Los nacionalismos*, Ariel, Madrid, 1.900 PTA
- KYMLICKA, W. *Ciudadanía multicultural*, Paidós, Barcelona, 2.750 PTA
- JEREZ, M. *Corporaciones e intereses en la España actual*, Universidad de Granada, 1200 PTA
- PICÓ/SANCHÍS. *Sociología y sociedad*, Tecnos, Madrid, 2.500 PTA
- SOLÉ, E. *El peso de la droga*, Ed. Flor del Viento, Barcelona, 1.750 PTA
- TEZANOS, J. *La democracia post-liberal*, Sistema, Madrid, 2.800 PTA

Article

EL FUTUR DE LA TV PÚBLICA.

Sota aquest epígraf, l'Aula Provença va convocar un debat que va reunir una bona colla d'intel·lectuals. Al voltant d'una taula rodona que comptava com a ponents amb Imma Tubella, directiva de la Corporació Catalana de RTV, Jaume Ferrús, director general de Sogecable i Joan Manuel Tresserres, professor de Ciències de la Comunicació de la UAB, es va parlar amb cert apassionament del tema en qüestió. Res d'estrany si tenim en consideració que la TV s'introdueix a totes les cases i que, en més o menys mesura, segons la personalitat del consumidor, conforma opinions i sistemes de vida.

La pregunta clau consistia en saber per què servia la TV pública, ara i en un futur immediat. Quan la proliferació de canals privats esdevé imparabile, i sembla que cobreix amb escreix les necessitats de l'audiència, ¿per què cal mantenir unes cadenes que requereixen els impostos dels ciutadans? Un interrogant que encara es fa més difícil de contestar quan ens endinsem en un oceà de sistemes de difusió i de llengües (cable, satèlit, analògic, digital; multicanals en anglès, alemany, espanyol).

Es clar que una cosa són els mitjans i una altra, els continguts. Sobre els primers es va estendre en Jaume Farrús, el qual va assegurar que el cable havia mort a Espanya abans de néixer. Pel que es veu, ara s'imposa el satèlit. Tanmateix, la missió de la TV pública no canvia en relació a un o altre mitjà. És això que dèiem; més que la vaixella, l'important és la vianda.

El professor de l'AUB, en Joan Manuel Tresserres, va aportar una idea original, al menys per als que ens trobàvem allí. Segons Tresserres, les TV privades haurien de finançar les públiques, per una raó ben senzilla. Les privades van trobar un mercat de telespectadors ja creat. Haurien, doncs, de reparar els costos històrics. Es tracta d'un patrimoni (el dels addictes a la TV) del qual l'Estat no n'ha exigit una compensació. De fet, seria lícit que la TV pública es financés cobrant un cànon a les televisions privades.

Bé, no deixa de ser una visió singular. Llàstima que, pel que es veu, els dirigents (ara dirigenta) de torn no s'han adonat del doll d'ingressos que podrien aconseguir per aquest medi. Tanmateix, és de preveure que, arribat el cas, les cadenes privades regatejarien de ferm. De fet, a la TV pública no li va costar gens d'obtenir espectadors. Cap altre llaminadura ha estat tan ben acollida des de bon principi. L'única condició radicava en el poder adquisitiu per comprar l'aparell. Però es ben sabut que la gent s'ho estalviava del que fos per tal de gaudir de la petita

Tenint en compte que la TV crea preferències i crea opinió, l'existència d'una TV pública ve justificada per dos eixos principals: a) informació contrastada, i b) continguts ètics i culturals.

pantalla. I amb l'aparició de la TV privada hagués fet igual, encara que d'antuvi no hagués existit la pública.

El cert és que el problema del finançament preocupava a tots els assistents. En consonància, per altra banda, amb el Parlament Europeu, que el proppassat mes de juliol va publicar un document sobre el rol de la TV pública i el seu finançament. Sobre el tema, l'Imma Tubella va exposar una sèrie de criteris que giraven al voltant d'aquest mot sovint màgic, sovint interessat, que se'n diu flexibilització. Flexibilitat en la contractació de personal i en la programació (reducció del temps d'antena), externalització de la producció, informatització de la gestió, descentralització. És ben cert que hi ha molta diferència entre els 150 empleats per als 5 canals de City TV i els 20.000 empleats de la RAI. ¡Caram, quines xifres!... I la major part de nosaltres sense tenir-ne ni la més remota idea. I el que és pitjor, sense saber exactament què passa a casa nostra.

De totes maneres, l'assumpte que ens havia congregat no era el finançament en concret, sinó el paper de la TV com a servei públic. A l'igual que gairebé tots els presents, jo també vaig ficar cullerada durant el col·loqui. I després d'escoltar les diverses intervencions, segueixo pensant el que ja pensava.

Tenint en compte que la TV crea preferències i crea opinió, l'existència d'una TV pública ve justificada per dos eixos principals: a) informació contrastada, i b) continguts ètics i culturals.

El primer punt ha d'estar garantit pel Comitè de Control format per membres dels diferents partits, aquests que representen al Parlament les diverses opcions ciutadanes. Que això, amb massa freqüència, no funcioni com és degut, només cal considerar-ho com un mal exercici de la democràcia, quelcom que els ciutadans hauríem de corregir si l'apatia no fos la tònica general. En canvi, resulta difícil exigir a cap TV privada que respongui "per se" als interessos informatius de tot l'arc social.

Quant als continguts dels programes, n'hi hauria prou amb que les cadenes públiques ignoressin els índexs d'audiència. Per què aquesta dèria per les audiències? Només la necessitat d'obtenir publicitat pot explicar la persecució d'espectadors a costa d'oferir programes d'ínfima qualitat. Aquí és on la TV pública tergiversa totalment el seu paper, puix que no és capaç de proporcionar al ciutadà l'opció d'uns programes de qualitat que potser no trobarà en altres cadenes.

Tot això de la bona gestió, de què parlàvem més amunt, hauria de fer que els nostres impostos servissin per disposar d'una TV amb excel·lents informatius, lliure de programes grollers o exaltadors de la violència i independent de la publicitat per subsistir.

N'hi hauria prou amb que les cadenes públiques ignoressin els índexs d'audiència.

La bona gestió hauria de fer que els nostres impostos servissin per disposar d'una TV amb excel·lents informatius, lliure de programes grollers o exaltadors de la violència i independent de la publicitat per subsistir.

És clar que, en el nostre petit país, el tema adquireix una segona lectura. Per a nosaltres, el catalans, tot acostuma a esdevenir una mica més complicat. També pel que fa a la TV. Perquè aquí no es tracta sols de que la TV doni una informació equànime i faci uns productes dignes, sinó que també li correspon preservar i estendre el català, com a llengua i com a cultura. Llavors, la pregunta a fer-se és, ¿aquest objectiu ha de condicionar la qualitat de la TV pública catalana? ¿La captació d'audiència per els programes en català (fent abstracció de la publicitat) justifica l'oferiment de programes mediocres?

Potser sí aquest és un dilema difícil de resoldre. Per una banda, es dóna per suposat que la gran majoria de tele espectadors demanen "tele escombraria". Per l'altra, es passa per alt que segons quins programes poden estar fets en català, però això no vol dir que reflecteixin, i per tant estenguin, la cultura catalana.

Si ens atenem a la pràctica, aquests tot poderosos índexs d'audiència deixen clar que els esforços de la TV catalana per posar-se al nivell de mediocritat de la resta de televisions no han servit pas per ocupar els primers llocs de la llista a les audiometries. En conseqüència, ni contracten tots els anunciants que voldrien ni aconsegueixen expandir el català. Sembla que ja és hora de que els directius reflexionin sobre aquests resultats. Particularment en aquesta conjuntura de canvis tecnològics, plataformes digitals, "pay per view".

Un aspecte incontrovertible, al meu parer, és que una TV pública mai no pot ser com una TV privada. I si no, que ens tornin els impostos.

Segons quins programes poden estar fets en català, però això no vol dir que reflecteixin, i per tant estenguin, la cultura catalana.

Eulàlia Solé
Sociòloga i escriptora